

tion og Salg af Margarine, er affattet paa en saadan Maade, at den har tiltrukket sig vore Nabolandes og navnlig Englands Opmærksomhed, frygter jeg for — hvis det er Tilfældet vel at mærke, at den har gjort det, hvad jeg ikke skal sige Noget om, hverken for eller imod — at det maa blive betragtet som et Tilbagestridt at borttage Bestemmelsen om Udførselsforbud, hvilket heller ikke kan bestrides; det vil være Tilbagestridt i deres Sinne, som tillægger et Udførselsforbud nogen Betydning, naar vi nu gaa til at ophæve denne Bestemmelse, det vil sige, gaa bort fra den Bemyndigelse, som den høitærede Minister i dette Dieblit har. Det har været min Grund til, at jeg ikke har kunnet slutte mig til det ærede Flertals Forslag om at tage § 7 ud af Lovforlaget, den Paragraf, som indfører det rene Udførselsforbud. Nu hørte jeg, ligesom den ærede Ordfører ved Konferencen, og jeg har hørt det idag bekræfte af den høitærede Minister, at det er Ministerens Hensigt, hvis han faaer Bemyndigelsen, som det er min Hensigt at give ham, saasnart Loven træder i Kraft, at udstede et Udførselsforbud i Henhold til denne Bemyndigelse. Jeg er forberedt paa, at ærede Medlemmer ville sige, at saa kan man ligesaa godt sætte Bestemmelsen ind i Loven, naar den alligevel faktisk skal gjøres gældende (S. Hage: Hør!), men jeg tror dog, at der er nogen Forskjel i saa Henseende. Jeg tror, at selv det ærede Medlem, der siger „Hør“, vil indrømme mig, at der er en Bæjensforskjel mellem de to Ting, nemlig den, at det vil være ulige lettere og vække ulige mindre Opsigt, naar man engang skal bort fra denne Bestemmelse, naar det sker ved administrativ Foranstaltning, end naar det kun kan ske ved et formelt Lovbud. For mig staar det i alt Fald klart, at hvis man skal bort fra et saadant extraordinaert Skridt, som det at udstede Forbud mod Udførsel af en ganske ustyldig Vare — og det er min Overbevisning, at man maa komme bort fra det — foregaar det lettest paa den Maade, at det sker ved en ren administrativ Foranstaltning. Det er mit Svar til de Herrer paa den Side, som ønske en Lovgivningsbestemmelse, der absolut paahyder Udførselspaabudet. Det har jeg ligesaa godt kunnet gaa med til, som jeg har ment at kunne gaa med til det Andet. Jeg skal forøvrigt indrømme, at efter mit Skøn har Spørgsmaalet for Tiden ingen synderlig aktuel Interesse. Jeg er aldeles uenig med det ærede Medlem for Randers Amts 2den Valgkreds (Wittichau) i hans Opfattelse, at det skulde være overordentlig gabnligt at kunne reklamere i England med et Udførsels-

forbud. Det begriber jeg ligesaa lidt som den ærede Ordfører. Jeg er ikke en Smule bedre end han i Stand til at forstaa, at det overhovedet kan gjøre den allerfjerneste Gavn, og ligesaa lidt kan jeg være enig med det ærede Medlem i, at det skulde i overordentlig Grad kunne gavne vort Natursmørs Stilling, at man gif til et Udførselsforbud mod Margarine. De to Ting have aldeles Intet med hinanden at gjøre. Saa vidt jeg kan forstaa, er det en ren Jølelesesag, kan jeg vel næsten sige, om det skal kunne gavne eller ikke kunne gavne; men Frygten for, at det dog skulde kunne skade, hvis man i England kunde dokumentere, at nu vare vi gaaede bort fra en Sikkerhedsforanstaltning, vi tidligere havde haft, er tilstrækkelig for mig til, at jeg ikke kan gaa med til helt ud at opgive Forbudet. Et andet lille Punkt, som jeg blot skal berøre, idet jeg ikke der staar alene, er Vædringsforlaget under Nr. 18. Den Redaktion, som det ærede Flertal giver sit Vædringsforslag under Nr. 17, forekommer mig meget lidet fyldestgjørende for det Formaal, som dog hos os Alle er Hovedformaalet ved Lovens Behandling, nemlig at fikke vort Smørs Renhed. Det, at der ikke i samme Lokale, i hvilket der tilvirkes og nedpakkes Smør, maa tilvirkes Margarine eller Oleomargarin, er for mig meget lidet betryggende. Saa snart der blot er en Dør imellem, er det et andet Lokale, men denne Dør kan jo godt staa aaben, og der er ikke Spor af Garanti i et saadant Forbud. Den ærede Ordfører sagde rigtignok, at Garantien maatte ene søges i, at det ikke skete i samme Lokale, men det maa den ærede Ordfører dog være enig med mig i, at den Garanti, der haves paa den Maade, er lig Nul. Naar de to Arbejdsrum ligge ved Siden af hinanden med kun en Dør imellem, er det faktisk set det Samme, som om Arbejdet skete i det samme Lokale. Det er langt mere betryggende, naar man siger, at hvor der tilvirkes Smør til Salg, maa der ikke forefindes, fabrikeres eller forhandles Margarine, Oleomargarin eller Margarineost, og i de Lokaler, hvor der nedpakkes Smør, maa der ikke fabrikeres eller nedpakkes Margarine. Det Mindretal, hvortil jeg hører, har i vort første Stykke omtrent den samme Bestemmelse som det ærede Flertal, men vi have tilføjet, at den, der tilvirker Smør til Salg, maa ikke have Noget med Margarine eller Oleomargarin at gjøre eller tillade, at nogen saadan Virksomhed sker i hans Lokaler. Det forekommer mig, at det er en ikke ubetydelig Forbedring, som jeg for mit Vedkommende i alt Fald vil stemme for fremfor det ærede Flertals